

Neizgovorljiva želja sem.

In nedosegljiva daljava. Tvoja.

TI – lučka nežnosti na moji dlani

TI – kaplja nestrpnosti na mojem licu

TI – trenutek potešenosti v moji lačni ljubezni

TI – hip življenja v moji brezdanji bolezni

Čutiti – kako hlad veje v oči in trenutke razbistri

Vedeti – kako korak med potjo zastane in daljavo preslepi

Hoditi – v neznano razkošje dogajanja

Uživati – v spominu na goloto predajanja. Njemu.

Beleške o pesnicah

Ivo
Stropnik

TRI POSODE so se razlile v naju.

Sestavljena sva iz trte vode,

iz ženskega prahu in moškega prahu.

Tega je še komaj kaj ostalo.

Iz naju je pognala vinska trta.

Ženskih imen je vse manj, moška niso

postala daljša. Zlati psiči sva,

da skotiva na takem mrazu.

SIRENE so bolj neumne kakor

lajež psov, kamni zemlje

padajo na pokrov, sedaj se
mesec dni ne smeva poljubiti.

Morda kje kakšen zvon
ali konec podivjane črepinje,
sedaj se morajo mesec dni
počasneje odpirati vrata itd.

Ob reki menjave teles,
njihovo šepetanje je neprevedljivo;
hude proge pred nama so variante
in zapuščina.

MEDMET, s kako dolgega pohoda
nisva našla – pod to lesniko!
Žepi niso polni rok, na vrtu
ne pijeja piva, po ulici
ne beži nekdo, ki bi se rad
skril v lazaretsko ravnino . . .
Ekshibicionist se ne zadovolji
z najino lektorico, midva ne delujeva.

Najbolj pokvarjeni fotoaparat
šaleških jezer sva, podčrtana šalica
črk, način jedenja in primer
nenajavljenega praznika.

PRI BELI SVETLOBI se umakneta
strop in pod, ostanejo
tako opravljene pare,
nikdar ne zgledajo otroške.

V novi navezi vlamljava
v notno črtovje sibile,
voda, ki jo gledava,
ne bo zavrela.

Iz vode rasejo zadnje lipe,
z Žal prineseva štiri zidove
in jih končno sprejmeva
v svojo družino.

MLADE SMRTI še nisva v katalog
izbrala, spet ženskega dejanja
za odhod in prihod iz noči.
Krvava roža, vsaka roža,
v interierju zrasedo do belih

kosti. Potem on seže po puliju
kože, v podnajemniškem stanovanju
sence kažejo prostor za stvari.

Nekdo je izgubil plenico
in staro gamašo, predmeti visijo
na prometnem znaku, omejitev
hitrosti se ne vidi.

PESNIK je pesniku sovražnik.
Potniški vlak pelje med nama,
vidiva se samo v noge.

Filmsko platno je črno,
pred gledalci deluje zatemnjeno.
Vsak k svoji mizi greva, vsak svoje
sva prinesla v podnapisih h krstu.

Ljudem, ki naju imajo
radi, je ime LIDIJA.
Pri njej sva skrila
rdeče drevo, da ne bi zmrznilo.

Kje le danes spiš, dobri
rdeči drevored, ciganka črna,
goloba tudi midva nisva,
podobi oglja tliva v Herodovi hiši.

Ne bo naju preživela strela,
po obeh telesih je temno,
belo drevo postaneva zjutraj.

V OČEH PESNIC sva nevarni ptici,
ker sva pismo in propeler njihovih
dejanj, prileteti sva morala glasno
na običaj vodoravnega telesa,

kot migrena in kot južna straža.
Najina gnezdittev ne emitira dotika,
skoteno v udorinah matrice shodi
v stanovalce zakristij in carino lipe.

Taka moška bliskavica pada
v jeziku, da suhega snopja ne moreva
artikulirati s krikom.

Iz rkp. Počasne oblike samomora